

Bogomir Pregelj:

Rusalka

8. Srce se je zbudilo

Ko se je zbudila gospa Manojla ti-stega jutra, je bila prečudno dobre vo-lje. Nič ji ni bila všeč njena slovesno-črna židana obleka. Pretemna se ji je zdela in prestroga. »Danes je solnčen

Stražnik desetega rajona Glavne uli-ce je stopil pred svojega predstojni-ka. Strumno je tresknil s petami in pri-slonil prste na čako v pozdrav: »Pro-sim, da me oprostite danes službe.« Predstojnik je pogledal iznad papirjev

dan. Letno obleko bom oblekla.« V ši-rokem zvoncu jo je zajelo rdeče kri-lo. Šivi so se napeli in lahko zahre-ščali. Gospa Manojla pa se je mladost-no okrenila pred ogledalom. Frčnila je v zrak in se nasmejala: »Hudo sem se zredila.« Potem je odšla kakor potoni-ka, ki je dobila noge, poskakovaje in si pela: »Trala-lala-lala.»

in začudeno vprašal: »Zakaj?« — »De-set let sem že v službi. Niti enkrat si še nisem vzel dopusta. Danes je pa solnce. Na sprehod bi šel rad.« Pred-stojnik je vstal in strogo dejal: »Vem, da ste marljiv v službi, stražnik šte-vilka deset, zato bi mi bilo hudo, ako bi bili opiti. Dihnite v me.« Poslušno je dihnil vani stražnik, poteg pa je nada-

čeval: »Motite se, gospod predstojnik. Niti kapljice nisem popil. Samo dan je tako lep.« Predstojnik je zmajal z glavo: »Res ne vem, kaj vas je pičilo. Naj bo!« Stražnik je odsekano pozdravil. Obrnil se je na peti in odšel z dolgimi koraki iz sobe. Komaj je zaprl vrata za seboj, pa je na glas zavriskal. Predstojnik je stopil k polici in vzel z nje zelen senčnik. Nataknil si ga je na čelo, da ga ne bi slepilo solnce, ki se je zrcalilo v oknih, ter se spet sklonil nad sive papirje.

Kralj je ležal v široki postelji sredi svilenih blazin. Spal je. Med zavesami na oknu se je prikradel kot las tenek solnčni žarek. Zrcaleč se v zglednem podu drsi naprej po sobi. Stoj! Tu so tri stopnice. Kaj žarku to mar. Hop, jih je preskočil in se ujel za posteljno nogo, da ni zdrsnil v temo, ki preži pod posteljo nanj. Ročno pleza po nogi navzgor na odeje. Z dolgimi lahкими koraki se plazí po njej. Le tiho, da se kralj ne zbudi. Hoho, tu pa molči kraljevo srce, kakor ura, ki so jo pozabili naviti. Še taniši je postal žarek. Zajedel se je v kožo in ni ga več. Kar spolznil je in padel prav v sredo srca. Tako, tu smo, se je nekajkrat pretegnil, sedaj pa na delo. Hudo je, pognati uro, ki ni šla že dolgo let. Toda žarek se pošteno trudi. In ura se je sprožila. Malo trdo in negotovo še utripa, pa le gre: »Tik-tak, tik-tik-tak...« Kralj je globoko vzdihnil in se nemirno okrenil na postelji. Žarek se je vsedel ves sključen v kot srca in pritiska pesti na usta, da bi se glasno ne nasmejal. Le čakaj, kralj, to je šele začetek. Še vsa druga presenečenja sem ti pripravil.

Hude sanje ima kralj. Iz proda in grušča so vstali zeleni vrtovi. Med zelenjem stopa kralj. Cvetja išče. Toda vsi grmi so prazni rdečih popkov. Kralj pa išče rdeč cvet, da si ga bo pripel na prsa, nad srce, ki je tako hladno in težko, kakor kamen s polja. Vse grme je že pregledal, nikjer ni bilo niti najmanjšega popka. Le tam v kotu je še droben grm. Ves je skrivljen. Zelene dlani listov so se velo nagnile in se na robovih rumeno zgrbile. Kakor, da jih je ožgal velik ogenj. Sredi njega rdeče žari. Rdeč cvet. Kralj je stegnil roko, da bi ga odlomil. V sredi cveta je dvojje vijoličnih oči. Plaho ga gledajo. Kakor, da se je spekel, je odmaknil kralj roko. Saj so ga že nekdanj gledale vijolične oči, ter so mu nudile cvet. Kralj je pokril z dlanmi obraz. Vroče solze so zdrsnile med njegovimi prsti. Kralj se je zbudil.

Sredi polja leži tolmun. Kakor črna zenica leži v njem. Stara vrba se nagiba nadenj. Kačji pastirji brne okrog njega kot zeleni aeroplani. V težkem oblaku trepele nad njim cvetne dišave in kipe v solncu...

»Pojdiva v polje, poiskala bova tolmun sredi njega, kraljičina Rusalka.«

Kako so oživele loke kraj reke. Ali je cvetje dobilo noge in se pisano lovi med zelenim grmovjem. Trepetlika je pritisnila veje tesno k deblu, oholo se je potegnila v vis in nervozno drhti s srebrnim listjem, ker jo vznemirja žuborenje, ki se je razlilo čez travnike.

Gospa Manojla je peljala svoje gojenke na izlet. Sive sirotiške halje so pokrite s cvetjem. Iz oči so se jim utrnil trdi ognji. Hlipajoč se love okrog grmov. Hladno božajo veje vroča lica. Nekdo se igrivo smeji. Gospa Manojla je sedla v senco grma. Pogladila si je krilo in položila roke v naročje. S svetlimi očmi gleda metulja, ki se je vsedel na cvet kraj nje. V vetru se lahko ziblje in trenutno plahuta z rumenimi krili. Gospa Manojla se ga ne more nagledati. »Joj kako lepo je,« vzdihne zgubljeno. Resen glas ji pritrdi: »Res, že dolgo nismo imeli tako lepega dne. Ali dovolite, da malo prisedem.« Ko je bila nagovorjena tako iznenada, se je gospa Manojla zdrznila. Pogledala je, pa se je takoj pomirila. Pred njo je stal zastaven stražnik. Udvorljivo se je priklonil: »Stražnik številka deset z Glavne ceste.« Kako je prijeten je pomislila gospa Manojla, pritegnila k sebi krilo in priljudno povabila: »Kar prisedite, gospod stražnik. Saj je solnce in senca za vse.« — »Da, da, to je še edino, kar imamo ubogi ljudje. Solnce. Le glejte, kako so dekleta iz sirotišča vesela. Tiste v sivih oblekah. To je vse kaj drugega, kakor v mestu za zidovi.«

— »Kar greh se mi je zdelo tako lepega dne. Dekleta, sem rekla, danes je praznik. V polje si gremo nabrati cvetja.« Stražnik številka deset je dobil od začudenja kar okrogle oči: »Kaj vi ste, gospa Manojla. Saj vas nisem spoznal, tako mladi ste.« Gospa Manojla je zardela in skočila s tal: »Tak ne bodite tako nagajivi, gospod stražnik.« Stražnik je vlomil drobno divjo rožo in jo ponudil: »Prav res sem tako mislil in še vedno mislim tako. Kakor ta cvet ste prijetni, gospa Manojla.« — »Bežite no, bežite,« se je branila gospa Manojla in hotela vzeti cvet. Tedaj pa jo je nekaj zaskelilo v očesu. V tistem je pozabila, da je vzel straž-

nik številka deset njene roke med svoje dlani.

»Tu je vrba,« je vrisknila Rusalka. Spustila je Petrovo roko, ter stekla po položnem bregu k tolmenu reke. Peter se je pognal v dolgih korakih za njo. Kakor razposajena otroka sta se lovila. Vsa zasopla je obstala Rusalka kraj vode. V trobec je položila roke ob usta in začela klicati: »Hej, Krvavec, heej!« Mirna je ostala gladina črnega ponora. Zelen kačec je sedel na nihajoč prot kraj vode. Z zlatimi očmi je gledal ves zaverovan Rusalko, ki je znova zaklicala: »Krvavec, Rusalka je prišla!« Zatem se je obrnila k Petru in zacetpela z nogo: »Kaj stojiš, Peter? Pridi in pomagaj mi klicati!« Peter se je tenko nasmejal in stopil na njeno stran. Skupaj sta zaklicala: »Krvavec!« Samo odmev je odgovarjal porogljivo: »va-varvec-vec...« Rusalka je povescila roke in žalostno spregovorila: »Povodni mož je pozabil name.« Zdelo se ji je, da se je zmračilo. Solnce je zbledelo in cvetje je posivelo.

»Povodni mož je umrl,« je spregovoril poleg nje truden glas. Rusalka je pogledala. Kraj tolmana je stal kralj. Upadel, vel je bil njegov obraz. Za eta se je postaral, odkar ga ni videla. Vročje ji je zavrelo v prsih, ko je videla, kako trpi njen oče. »Papa!« je kriknila, stekla in ga objela. »Ti si, Rusalka?« je vprašal dvomeče kralj. Močno je Rusalka prikimala: »Rusalka sem, prav zares! Ti grdi papa, kam pa to gre, da se nisi takoj spomnil na svojo hčerko!« Kralj jo je poljubil: »Prav zato sem prišel danes sem in klicat Krvavca. Oglasil se sicer ni, hčerko mi je pa le poslal.« Roke ji je položil na rame in jo je postavil predse, da bi jo bolje videl. Tedaj se mu je zgubalo čeko v mislih: »Pa sem te že nekje videl.« — »V sirotišču sva se srečala,« je pritrdila polglasno Rusalka. »Ti si mi ponudila rožo?« Nemo je prikimala. Kralj si je pokrtil z dlanjo oči. Rusalka je pripovedovala: »In potem sem bila hudo žalostna in sem zbežala. In sem poiskala reko, da bi prišla spet h Krvavcu.« — »Rusalka, nisem te spoznal. Pa te sedaj prosim, daj mi rdečo rožo — svoje srce.« Rusalka je odkimala: »Prepozno, papa. Dala sem jo Petru. Dobre oči ima in prosil me je zanjo. Poglej ga.« Izvila se mu je iz rok in se obrnila. Peter ni stal ob njej. Okrenil se je in odšel. Že je bil vrh brega. Rusalka je stekla za njim: »Kam pa greš, Peter?« »Našla si očeta, kraljičina Rusalka, pa sem mislil, da sji pozabila name. Saj si

mi dala rožo v spomin.« Rusalka ga je prišla za roko in ga odvedla: »Poglej, papa, to je Peter.« Kralj je namrdnil nos. Rekel pa ni nič. Peter se je poklonil: »Me močno veseli, da smo se spoznali, gospod kralj. Kanalar Peter sem.« Rusalka je videla, da se Peter kar trese od zatajenega smeha. Pozorneje je pogledala in odprla usta od začudenja. Edino to je rekla: »Ti grdavž Krvavec!« Krvavec se je smehljaje priklonil. Tedaj mu je planila Rusalka okrog vratu in ga divje poljubljala.

Potem pa je bilo vse lepo.

Ko se je vračala velika coprnica Skrepetača s svatbe v Mestu pesmi, se ji je spotoma zlomila metla, ki jo je jahala. Posodil sem ji svojo, v zahvalo mi je pa povedala to zgodbo.

KONEC.

AMI:

Oveneli cvet

Ozka je soteska. Revne bajte so nad potjo, druga k drugi nagnjene. Mrtva okna brez cvetja gledajo na umazana dvorišča, kjer se igrajo rudarski otroci. Solnce hodi mimo. Nikjer ni toplote. Prav tako ne, kakor je ni v življenju teh, v zemljo uklenjenih ljudi.

Danica je stanovala prav na koncu, kjer se slepa soteska končuje v nizki smrekov gozdiček. Dva sta bila na svetu, ki je bila njuna: mati in oče. Oče je bil

že star. Od skrbi in težkega dela v rovih že ves zgrbančen. A kadar je prišel s šihta, je zagorelo v njegovih očeh jasno, s prelepim žarom očetovske ljubezni.

Danica ga je bila pričakala pred vratmi, ga prišla za roke in vedla v kuhinjo.

njo. Tam ga je že čakala boljša obleka. Pomagala mu je, da se je preoblekel. »Na, ata, čevlje«, in že ga je obuvala. »Jej, ata«, in porinila mu je krožnik jedi. Sedla je na pručico in ga tiho gledala, dokler ni pokosil.

Vse to je morala opraviti namesto matere, ki si je služila kruh s poljskimi deli. Tako so se borili z življenjem, vsak po svoji moči in vladala je v revščini zadovoljnost, lepša, kot v marsikateri imoviti hiši.

Časi so se pa vedno slabšali. Juha je postajala vsak dan bolj redka. Meso le za prav velike praznike. Kruha mali kosji. Danica bi pa rada rastla, a ni mogla. Oče se je od skrbi vidno staral.

»Si še lačna?« je pogosto vpraševal in skrbeče gledal njene drobne ročice, ki so pobirale drobtinice z mize. »Nisem, to je kar tako«, je odvrnila in se delala, kakor da ji ni za drobtine.

Časi so postajali vse hujši in zdaj ni bilo nobenega dvoma več, da vsi stradajo. In kjer so si mogli pritrpati, povsod samo za to, da bi imela Danica. Le da je vsak dan bolj bledela in ni nič pomagalo. Starša sta si morala reči, da bodo vsi od lakote shirali in so se vdali.

Danica je začela hoditi v šolo. Zgodaj zjutraj je vstajala in pojedla prežganko. Opoldne pa je hitela, da se je pripravila, kako bo postregla očetu, ki je ob treh prihajal iz jame. A tistega solca ni bilo v očetovih očeh, in nekega dne jo je prijel za roke in vprašal, če je še lačna.

»Ne, nisem«, je rekla in ga vdano pogledala. »Sploh pa sem se že navadila. Saj drugim tudi ni boljše.«

Oče se je zamislil nad detetom, ki govori kot moder in izkušen človek, že vse-

ga huodega vaju.

»Ti mi boš še zbolela«, je božal po njenih upadlih ličicah.

»Se prav nič ne bojim. Saj bo tam lepše«, je rekla in se smehljala.

Očeta je mrzlo zagrabilo okrog srca in še bolj se je naprezal v delo, še bolj, da bi njegovemu solncu ne bilo treba umreti.

Pa ni vse skupaj nič pomagalo. Še on je začel slabeti in če so zvečer sedeli ob ugaslem ognjišču je bilo med njimi nekaj silno trpkega. Kakor smrt, ki preži za vrati.

Od očeta je podežovala srčno napako. To se je vedno bolj natančno videlo na njenih plavkastih ustnicah. Ponoči se je nenadoma prebudila od zamolklega strela. Globoko pod hišo je tekel podzemski rov, v katerem so razstreljevali premo-gove sklade. In potem ni mogla zaspati, tako ji je tolklo bolno srce. Poslušala je očetovo dihanje in trepetaje nagibala glavico k materi, ki je dihala tako mirno, preveč mirno, da se ji je zdelo, kakor da je umrla.

Daleč je bilo v šolo. Vedno bolj spehana se je vračala in nekega dne jo je obšla slabost sredi ceste. Prinesli so jo domov.

Še istega dne je zvedela soteska, da umira Danica. Prihajali so posamič in vendar se je nabrala sčasoma velika gruča ljudi v kuhinji. Vrata v sobo so bila odprta in tiho šepetaje so strmeli v belo posteljitico, kjer je umirala Danica. Oče je stal tamkaj, sklenjenih rok. Kakor posekano drevo, brez moči in brez solca, ki je zahajalo smrti v naročje. Mati ji je gladila vedro čelo.

Nenadoma je oče kriknil in nihče ni razumel, kaj je dejal. Ali je bil krik obupa, Bog ve.

In zdaj se je zgodilo, česar ljudje ne morejo pozabiti. Danica je stegnila tenke roke, kakor da se je spomnila nečesa izredno veselega.

»Ata, nič se ne boj zame... Rada umrjem in jokati ne smeš... Kadar me bodo nesli mimo šole, naj me močno pozibljejo... Ali bodo?« je vprašala živo, kakor zdrava in vesela lepe igrače, ki jo bo gotovo dobila.

»Bodo!« je zarjul oče in udaril z glavo v zid. Ljudi je pretreslo, da so nekateri odšli razpovedat, kaj je čudnega izrekla...

Danica se je pa tiho smehljala in se videla v lepi, prostorni šolski sobi, popolnoma drugačni, kot je njihova, ki je tako nevesela. Poslušala je prelepe povesti in pravljice, gledala za čudo prekrasen svet. Odpravljala se je lahkot-

nog na daljne poljane, ki so vstale pred njo, tako blizu, vedno bližje...

Še pred polnočjo je mala Danica ovenela.

Vsa revna soteska je šla za pogrebom. Spređaj se je opotekal oče, ki ga je podpirala žena, mati krvavečega srca. Otroci v belem so nesli šopke ovenelega cvetja. Tiho, brez zvonjenja je šel spreved po prašni cesti.

Ko so prišli mimo šole je vse gledalo v okno, kjer je sedela nekoč mala Danica. In zdaj so pogrebci obstali in pozibali malo, vso belo krsto ter spolnili zadnjo željo neke deklice, cvetke, ki se je posušila v črni, lačni zemlji in se ji je izpolnila ena edina, zelo majhna, a prečudna želja.

Cez leto dni pa je potrkalo na nebeska vrata. Vstopil je sključen mož in vprašal, kje je Danica.

In najbrž je prišla, vsa vesela, mu pomagala sezuti težke, šitne čevlje, ki so ga tako zelo utrudili, oblekla ga je v novo, lažjo obleko in peljala tja, kjer pozabiš na vsako lakoto. Potem pa mu je najbrž začela pripovedovati prečudne reči, ki jih še ni slišalo naše uho...

Danilo Gorinšek:

Igra

Glejmo, kdo loviti mora!
Ti hitiš iz Maribora,
pot skoz lepo mesto Celje
do Ljubljane bele pelje,
kdor odtod dospe do Trsta,
nanj loviti pride vrsta!

Marija Zahar:

Zadnja pot osiješkega veljaka

Glejte, glejte ga čaruga,
kako se vam lepo guga,
ves po koncu se drži,
samo glava vstran visi.

Roke v strahu drgetajo,
noge v zraku cepetajo,
žepi prazni mu štrle,
šklepetajo vsi zobje.

Kje zdaj zlati so cekinčki,
zapeljivi gizdalinčki,
kje blesteči so milijončki,
ti nesrečni kompanjončki.

Vse pobrala je pravica,
ta navihana lisica,
kdo bi mislil, kdo verjel,
da čaruga se bo ujel?

Glejte, glejte ga čaruga,
kako se vam lepo guga,
roke, noge na bimbam,
mož v cilindru, — te ni sram?

Jaz pa majhen sem pastirček,
v bajti imam svoj kvartirček,
čista vest je moj zaklad,
sem pošten in delam rad.

Roka mi je polna žuljev,
ne ukradenih draguljev,
vsak moj žulj je moja čast,
bolj kot biser, — tuja last.

Glejte, glejte ga čaruga,
z vislic vsem nam doli žuga,
ves svarilen njegov je glas,
kakšen nauk ima za nas?

»Če kdo misli, da na sveti,
da brez dela se živet,
lahko se mu še zgodi,
da na vrvi obvisi!«

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. 31. februarja je stal na dveh nogah ribniški tramvaj, v njem je bil vprežen višnjegorski stari polž. Naš stric Matic ga je dobil, da ga spusti na lov na muhe, mušice in komarje. Ko je solnce strahovito pripekalo, se je odpeljal stric Matic med bliškom in gromom izpred Eiflovega stolpa na severni tečaj, kajti tam so velikanska in bogata riževa polja. Strahovito so prasketale strojnice, topovi so pa veselo prepevali koračnice, krogle so božale in lomile komarjem noge in krila. Stari krokodil je točil ledene solze. Po tem mesarskem delu je vkorakal s tramvajem na bojišče. Zaplenil je ogromna gnezda mušjih jajc, posebno so se odlikovale četverokotna komarjeva in nojeva od mušic. Vse to je naš stric Matic zložil v metre pred ljubljanski muzej. Vse je lezlo po glavah in po nogah občudovat vrlega strička Matička, ki je izvršil tako junaško dejanje.

Dušan Hotko, uč. 6. razr. osn. šole v Zužemberku.

Dubek in Mišikuši. Na vrhu najvišje gore kraljestva Mišikuša ob Kamenitem morju je živel pritlikavec Dubek. Bil je tako majhen, da so morale še celo mravlje pogledati skozi povečevalno steklo, ako so ga hotele videti. Toda bil je velik požeruh. Šest košev pečenih krtač mu ni zadostovalo in eno rešeto vina je kar na mah izginilo v njegovem grlu. Pa tudi prebivalci tega kraljestva so bili čudni. Namestu dveh nog so jih imeli pet, pa samo eno osmino manj. Hranili so se s polževo moko, skeleče rane pa so si zdravili z bezgovo mastjo. Dubeka so tako spoštovali, kakor da bi bil njihov minister. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj prečudnega. Pritlikavcu se je zmešalo. Kar po zraku je priletel k Mišikušcem in je vse po vrsti pojedel. Samo ena noga od mišikuškega ribiča mu je ostala. Ker pa se je z njo le še silil, mu je zašla kost v sredo nosa. Dubeku je zmanjkalo sape, do katere še danes ni prišel. Pa tudi gotovo ne bo, ker je tako majhen, da ga nihče ne vidi in ga tudi ne more rešiti.

Zakonjšek Hedvika, Knezdol, Trbovlje II

Moj rojstni dan. Rodila sem se leta 2934. 30. februarja, tako sem letos praznovala 1000letnico rojstnega dne. Drugi dan je bil 1. april in peljali smo se zastonj s cestno železnico od Sv. Križa do Šmarne gore. Takrat pa je začela Šmar-

na gora bruhati. Z veseljem pogledam proti nebu in zapazim visečo vrv. Brez premišljanja začnem plezati po vrvi navzgor ter pridem naravnost v nebesa, kjer so slučajno angelci praznovali sokolsko veselico. Ko se mi je zdelo dovolj, sem se spustila po vrvi navzdol. Ali vrv je bila sedaj prekratka, ker so jo miši zgrizle. Sla sem nazaj v nebesa k sv. Petru, da mi je posodil 1 mm vrvi, da bi lahko pristala na Triglavu. Ko sem ravno hotela stopiti na Triglav, se mi je voz razvezal in sem padla v 7 mm globoko blato. Zarila sem se z glavo naprej do kolen. Zdaj ni bilo druge pomoči, moral sem v Pariz k Novotnyju po lopato, da sem se ven skopala. Ker sem imela samo nebeški denar, mi jo pa niso hoteli prodati. No, sem rekla, če pa ta denar ne velja, naj ga pa vrag vzame. Kar pokuka iz peči vragec s peroti ter mi zamenja denar s svojim. Prosila sem ga, naj mi da še peroti. Dal mi jih je takoj. Nato sem zletela na Šmarno goro ter se rešila iz neprijetnega položaja. Na Šmarno goro pa ne grem več, rajši bom letela, ker imam peroti.

Nina Ravbar, uč. 7. razr. v Ljubljani, Staničeva ulica 2.

Nemogoča zgodbica. Dobro se še spominjam davnih časov, zato Ti hočem, dragi stric Matic, povedati, kako je bilo takrat. Ko mi je bilo osemdeset let, sem se peljal z letalom čez velik kup gnoja. Pa nesreča nikoli ne počiva. Nagnil sem se preveč v stran in padel iz letala. Padel sem na tisti kup in se do vratu pogreznil v gnoj. Nekaj časa sem premišljeval, kako naj bi se rešil, ko ni bilo žive duše blizu, pa sem zagledal ob drevesu sloneti gnojne vile. Hitro gem skočil ponje in se izkopal iz gnoja.

Pistotnik Marjan, učenec IV. razreda v Mozirju.

Zgodovina bolh. — Leta 115 je živel imeniten gospod, Bolhovič Miha. Od kod je neki dobil to slavno ime? I no, takrat še niso poznali bolh, ker so bili zelo čedni. Toda imenitne hlače gospoda Bolhoviča so bile hlevi bolh. To se je pa tako zgodilo: Gospodu je umrla žena, ki je bila sitna, kot muha, jezik ji je šel ko žabi. Gospod je bil vesel in je dejal: »Ker so že take postave, da se mora za ženo jokati, bom pa še jaz. In je tulil od same žalosti noč in dan, solze so mu bile velike ko jajca, padale so na hlače. Iz solz pa so se

zvališe bolhe. Gospod ni vedel kaj bi, zato pokliče strica Matica, naj da oglaš v »Jutro«, da prodaja g. Bolhovič pečene bolhe brez kosti. Stric Matic je pa pri tem mislil le na svojo revmo. Mahne jo v tiskarno in napiše oglas: »G. Bolhovič prodaja medvede s kostmi in brez mesa.« Vsi so kupovali to imenitno hrano in še sam Bolhovič je postal debel kot trska na ognjišču.

Eržen Štefan, uč. 4. raz. o. š.
v Dol. Logu.

Nemogoča zgodbica. V ponedeljek zvečer sem popravil krov naše hiše. Zdajci pa pribrenči nad mojo glavo zrakov. Hitro se poženem kvišku, pomečem vse osobje iz zrakovplove in se sam odpeljem nad Ljubljanski grad. Z gradu se je razlegal vik in krik. Malce ustavim motor in poslušam. Prepirla sta se oče Mesec in mati Leto, češ, po katerem dnevu pride nedelja. Naposled sta poslala svoje otroke Ponedeljka k Torku, da naj bi šla Sreda Četrтка vprašat, če pride res po Soboti Nedelja.

Zlatko Božjak, učenec VI. razreda v
Litiji.

V deželi Lenobe. V davnih časih je živel deček, ki je bil strašno len. Zato so ga starši napodili iz hiše. Ker ni vedel ne kod, ne kam, se je odpravil v deželo Lenobe. V tej deželi je bilo prepovedano govoriti, jesti in delati. Deček je prišel ves truden in lačen v deželo in prosil kruha. Toda, ker je bilo prepovedano v tej deželi jesti in govoriti, so dečka neusmiljeno zapodili. Mislim, da je bila to njegova sreča, zakaj če ne bi bil jedel, bi moral od lakote umreti. Zdaj pa o deželi Lenobe že nihče nič ne ve, ker so tam vsi pomrli od glada.

Irma Jošt, učenka ? razreda v Ptuju,
Volkmerjeva c. 3.

Ljubi Jutrov strček! — V ponedeljek 25. junija smo vsi dečki dobrnske osnovne šole napravili izlet na Kozjak. Vodil nas je g. Milan Štraus. Vesele navdušeni smo se zmenili, da bomo postavili velikansko kresno grmado za predvečer Vidovega dne. Imeli smo jasen, solnčen dan in lep razgled po mili ožji domovini. Ob kozjaškem razglednem stolpu smo sestavili 8 m visoko grmado. Neutrudoma smo znašali dračje, polena in cela drevesa, ki jih je vihar porušil in suhe plohe. Ob šestih je bila grmado gotova. Bili smo tako navdušeni, da nismo čutili utrujenosti. Želeli smo si, da bi bil predvečer Vidovega dne jasen in bi videli naš kres ne samo naši državljani, ampak tudi brat-

je Korošci. Domovina, vedno mišimo nate in na neosvobojene brate!

Navdušeni učenci šole v Dobruj.

Nenavadna jed. Neki mož je šel v gozd nabirat železo. Ko je nabral že velik kup, je s kamenjem prižgal ogenj. Na plamen je postavil velik lonec iz vode in vanj nalil travo. Ko je trava zavrela, jo je pustil ohladiti. Ko je čez nekaj časa spet odkril lonec, da bi videl, če se je trava že dovolj ohladila in strdila, je našel v njem lep kos mesa. Z velikim tekotom se je spravil na meso in resnično vam povem, tudi meni so se kar sline cedile, tako okusno in lepo je bilo videti.

Ivanka Košir, učenka I. razreda višje
narodne šole v Mojstrani št. 12.

Čudna zgodba. — Nekoč sem šla v gozd in sem videla smreko, ki je bila polna jabolk in brušk. Nič se nisem čudila. Poslej sem prišla do opice, ki je bila pol opica, pol majmun. Tudi temu se nisem čudila. Ko sem prišla domov, mi je mama rekla, da bom dobila zlato uro, če bom lagala. Tudi temu se nisem čudila. Če boste to mojo čudno zgodbo priobčili, se bom pa res čudila.

Cirilka Soklič, uč. I. razr. gimn.
v Sarajevu, Brodska ul. V.

Čudni lovci. — Bili so trije lovci, dva sta bila gola; tretji pa ni bil oblečen. Šli so v gozd. Ulovili so tri zajce, dva sta jim pobegnila, tretjega pa niso vlovili. Stavili so pobeglega zajca v žep onemu, ki ni bil oblečen. Šli so dalje. Prišli so do neke hiše, ki ni imela oken, ne vrat, ne strehe. Potrkali so na vrata. Od znotraj se jim je javil oni, ki ni bil notri. Prosil so ga za lonec, da v njem skuhajo zajca, ki jim je pobegnil. Odgovoril jim je: »Nimam enega lonca, imam tri. Dva sta brez dna, tretji je pa razbit.«

Žun Živan, uč. II. a razr. real. gimn.
Sušak, Cesta Voljak šte. 11.

Dušan Vargazon:

Iz cikla »Pesmi pomladi«

Mali

z vozička kobali:

— Tam roža!

Grem z brati

naprej.

In mati

ga boža,

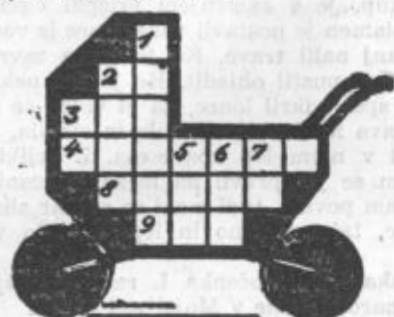
se čudi:

— Ti tudi?

Ej, ej!

Križanka »Voziček«

Vodoravno: 2. vladarska kratica; 3. vprašalnica; 4. prevozišče; 8. beden konec; 9. določena doba.

Navpično: 1. slika iz življenja; 2. sedišče; 3. medmet bolečine; 5. del goveje vprege; 6. ostanek po kajenju; 7. števnik.

Rešitev zlogovnice
kralj — krona

Rešitev kvadrata IV.

1. stol, 2. teme, 3. omet, 4. leto.

Listnica uredništva

Dimc Francka, uč. IV. razr. na Viču: Prav vesel sem bili Tvojega spisa in lepe risbe. Na žalost risbe iz tehničnih razlogov ne moremo priobčiti. Spis objavimo v prihodnji številki.

Uganke iz zadnjih številok »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Slavček Zabjek, dijak v Ljubljani, Orlova 7; Franc

Tancer, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Angela Bauman, uč. III. r. mešč. šole v Mariboru; Ivan Terlep, uč. IV. b. razr. v Ljubljani; Grlic Martin, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani; Janko Prepeluh, uč. V. razr. v Celju.

Ivan Terlep, uč. v Ljubljani: Ali nam ne bi hotel poslati svoje samokolnice na ogled?

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

Po kateri poti pride pismonoša v hišo

